

PURITATEA SEXUALĂ

SHANE MORRIS

Puritatea sexuală

SHANE MORRIS

PURITATEA SEXUALĂ

MAGNA GRATIA

PURITATEA SEXUALĂ

Shane Morris

Copyright © 2025 Editura MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul *Sexual Purity*, de Shane Morris, The Mentoring Project, 2024. Tradus și publicat cu permisiunea The Mentoring Project – <https://thementoringproject.com/>

Traducerea: Ninel Lazăr. Corectura: Monica Lazăr. Tehnoredactare și DTP: MG Studio.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune. Referințele biblice notate cu NTR sunt preluate din Biblia, Noua Traducere Românească (NTR). Copyright 2007, 2010, 2016 de Biblica Inc. Toate drepturile sunt rezervate. Folosit cu permisiune.

ISBN: 978-630-351-070-5 (pdf); 978-630-351-071-2 (epub).

Editura MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi publică.

„Să nu furi” (Exod 20:15).

Respectă drepturile de autor și efortul depus pentru publicarea acestei cărți! Cerințele MAGNA GRATIA privind drepturile de autor pot fi consultate la adresa de internet www.magnagratia.org/copyright.html.

Editura MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

Cuprins

Introducere. „Da” al lui Dumnezeu	7
Partea întâi. El nu reține niciun lucru bun	15
Partea a doua. Pentru ce există sexul?	31
Partea a treia. Dar cum rămâne cu...?	49
Încheiere. Dumnezeu este de partea ta	65
Despre MAGNA GRATIA	

INTRODUCERE.

„DA” AL LUI DUMNEZEU

Am învățat mai multe lucruri în zborurile lungi cu avionul despre învățătura de morală creștină în domeniul sexualității decât oriunde altundeva. Asta poate suna ciudat, așa că îngăduie-mi să explic ce vreau să spun. Prin expresia „zboruri lungi” mă refer la zboruri de mai mult de două ore – suficient pentru a începe o conversație autentică cu pasagerul de lângă mine. După câteva dintre aceste conversații, am început să observ că ei urmau un model previzibil: pasagerul de lângă mine mă întreba cu ce mă ocup, afla că sunt scriitor creștin și podcaster, și îmi punea imediat o versiune a acestei întrebări: „Deci, asta înseamnă că ești împotriva relațiilor sexuale în afara căsătoriei? Ești împotriva căsătoriei între persoane de același sex? Împotriva avortului? Împotriva agățatului? Împotriva persoanelor LGBT?”

Pentru început, aș încerca să răspund direct la aceste întrebări, explicând motivele biblice pentru

care sunt împotriva relațiilor sexuale în afara căsătoriei dintre un bărbat și o femeie, împotriva comportamentului homosexual, a uciderii copiilor născuți, a identităților de gen alternative, și a multor altor lucruri. Dar după câteva conversații care mi-au dat un sentiment de *deja vu* și după ce am văzut că ele au dat puține roade, am început să-mi reconsider răspunsul. Mi-am dat seama că, răspunzându-le celorlalți pasageri din avion la întrebări de genul, „ești împotriva...”, ajunseseam să îmi însușesc o prezumție ascunsă, anume că creștinismul ar fi o credință definită în principal de interdicții, de lucrurile pe care el le interzice.

Așa că mi-am pus o întrebare: Este adevărat acest lucru? Oare credința mea nu este altceva decât o listă lungă de lucruri pe care Dumnezeu le interzice? Îmi dedic eu viața apărării și aplicării dictatelor unei liste cosmice de ucigași de plăceri? Este înțelegerea creștină despre bine și rău într-adevăr rezumată în acele două cuvinte: „să nu...”? Dacă așa stau lucrurile, mai merită crezut creștinismul?

Nu este o coincidență faptul că astfel de conversații la mare altitudine par să se întoarcă întotdeauna

la relațiile sexuale. Societatea noastră este obsedată de asta, tratând atractivitatea sexuală, experiențele și orientarea ca fiind apogeul identității și al valorii unei ființe omenești. Și atât timp cât există consimțământ, totul este permis! Dar imaginează-ți cum arată creștinii în ochii celor care se consideră liberi din punct de vedere sexual. Dacă ne-am întoarce în timp în anii 1990 și am citi orice carte creștină despre relațiile sexuale, o expresie-cheie ar reieși constant: „Fără”.

În perioada de glorie a ceea ce se numește adesea „cultura purității” evanghelice, autorii, păstorii, conferințele și profesorii au folosit constant acele expresii: „Fără sex premarital”, „fără întâlniri de curtare recreative”, „fără sărut înainte de inel”, „fără îmbrăcăminte indecentă”, „fără poftă”, „fără pornografie”, „fără timp de unii singuri cu cineva de sex opus”. Fără. Fără. Fără.

Nu, eu nu cred că „cultura purității” a fost atât de stângace și contraproductivă pe cât sugerează criticii din zilele noastre. Unele dintre acele „fără” pe care tocmai le-am enumerat sunt, la urma urmei, sfaturi bune și evlavioase! Dar undeva pe parcurs,

ideea că morala creștină – în special morala în materie de sexualitate – ar consta în întregime din „fără”, a pătruns în mentalul popular și așa a rămas. Cred că asta ne-a afectat cu adevărat imaginea de creștini și oportunitățile noastre de a împărtăși Evanghelia.

Chiar termenul „puritate”, care a fost folosit atât de des de autorii evanghelici în anii adolescenței mele, evocă igiena, curăția și separarea de ceva „murdar”. Noi spunem că apa este „pură” atunci când nu este contaminată. Presară puțină murdărie în ea, și devine impură! Nu este greu de înțeles de ce cititorii întâlnesc acest cuvânt și concluzionează eronat că sexualitatea în sine este „murdăria” de care creștinii vor să se protejeze și că, prin urmare, ei nu numai că sunt obsedați de cuvântul „nu” [sau „fără”], ci ei sunt împotriva sexului!

Desigur, problema nu ține neapărat de termenul „puritate” (la urma urmei, el este chiar în titlul acestui ghid!). Nici de cuvântul „nu” sau „fără”, care se întâmplă să fie un cuvânt foarte util. „Nu” poate chiar să salveze o viață! Sunt tată, și există puține modalități mai rapide sau mai eficiente de a mi opri copilul să alerge în fața unei mașini care se

apropie decât să strig la el, „Nu!” Cu siguranță că nu am de gând să-i dau fiului meu de șase ani o prelegere detaliată despre fizica newtoniană pentru a-l face să se răzgândească în ce privește provocarea celui Dodge Challenger. „Nu” este un cuvânt grozav. El salvează constant deopotrivă copii și adulți de comportamente stupide, periculoase, imorale și autodistructive. Și, din fericire, el este scurt și ușor de pronunțat!

Dumnezeu spune și El „nu”. De multe ori. În centrul Legii pe care El i-a dat-o poporului Său ales, dată prin Moise în mijlocul tunetelor și a norilor de furtună de pe Muntele Sinai, se află o listă de zece porunci care răsună de-a lungul istoriei și formează până în ziua de azi esența eticii iudaice și creștine. Nu putem ignora faptul că aceste porunci sunt dominate de „nu”-uri (sau, pentru a folosi expresia precisă, „să nu...”).

În marea parte a istoriei creștine, cele opt porunci exprimate ca negații au fost tratate ca un rezumat al legii morale a lui Dumnezeu, sau principiile eterne ale binelui și răului bazate pe caracterul Lui. „Să nu-ți faci chip cioplit”, „Să nu preacurvești”,

„Să nu ucizi”, și toate celelalte formează reguli morale excelente. Ascultarea de ele a fost o condiție pentru ca Israelul să rămână în Țara Promisă, iar Isus însuși le-a reiterat (Marcu 10:19). Ele sunt desăvârșite, „înviorând sufletul” (Ps. 19:7). Biblia sărbătorește „să nu...” ale lui Dumnezeu.

Cu toate acestea, când sunt luate separat de restul Scripturii, aceste porunci pot da impresia că moralitatea biblică are de-a face în principal cu împotrivirea față de păcate fără a oferi o alternativă dreaptă. Totul sună ca un părinte care le spune copiilor săi doar „Nu!”, „Încetați!” și „Nu faceți asta!”, fără să le dea vreodată instrucțiuni despre ce *ar trebui* să facă. Ce frustrant! Astfel de copii ar fi paralizați în mintea lor, mereu îngroziți să acționeze de teamă că vor încălca regulile tatălui lor.

Mai rău, copiii cărora li se spune doar „nu” ar putea dezvolta suspiciunea că tatălui lor nu îi pasă de interesele lor. Ei pot începe să creadă că ceea ce tatăl le interzice ar fi bun sau plăcut, că fructul pe care l-a interzis este de fapt dulce, și că porunca tatălui lor este o barieră în calea cunoașterii și a vieții din belșug. Ei ar putea chiar să bănuiască că el știe

asta, dar vrea să le ascundă acest lucru.

Dacă acest lucru îți sună familiar, este pentru că asta a fost minciuna șarpelui pe care Adam și Eva au crezut-o în Geneza 3. Acel șarpe, despre care știm din altă parte a Scripturii că era Satana, i-a convins pe primii oameni de ideea că Dumnezeu nu ar fi fost cu adevărat de partea lor – că El le ascundea deliberat ceva bun și hrănitor, și că i-a mințit pentru a-i împiedica să aibă parte de acel lucru bun.

Desigur, în cele din urmă Adam și Eva au descoperit că șarpele fusese cel care mințise. Și departe de a ascunde ceva bun de copiii Săi, Dumnezeu le dăduse tot ce și-ar fi putut dori ei pentru o viață desăvârșită și plină de bucurie: mâncare delicioasă, o casă luxuriantă și frumoasă, o varietate uimitoare de animale și resurse naturale – chiar și un partener sexual impecabil, cu care să împărtășească dragostea și să aibă copii! Dar în această lume superbă a „da-urilor” lui Dumnezeu, ei s-au concentrat pe singurul Lui „nu” – nu mânca fructul din Pomul Cunoștinței Binelui și Răului. Și nu au considerat niciodată că acel „nu” al lui Dumnezeu era acolo pentru a proteja toate darurile Lui pozitive. Din

acea zi, noi toți am suferit și am murit pentru că ei nu au înțeles marele „da” al lui Dumnezeu.

În acest ghid de studiu, vreau să explic felul cum moralitatea creștină în materie de sexualitate – ceea ce numim adesea „puritate sexuală” – poate arăta ca acel „nu” din Eden. Da, ea interzice lucrurile pe care ne-am dori uneori să le facem. Și nu ne este întotdeauna clar de ce Dumnezeu interzice aceste acțiuni, dar este vital să înțelegem (și să-i ajutăm pe necredincioși să înțeleagă) că interdicțiile pe care creștinii insistă când vine vorba de relații sexuale există de fapt pentru a proteja un „da” frumos, profund și dătător de viață.

Dumnezeu are un dar pe care vrea sincer să ni-l dea. Acest dar este viața abundentă ca ființe omești – ca ființe cu sexualitate! El vrea să ne ofere acest dar indiferent dacă experimentăm vreodată relația sexuală (și voi explica asta). Dar pentru a înțelege de ce El spune „nu” la atât de multe lucruri pe care semenii noștri necredincioși sau pasagerii de zbor le celebrează, trebuie să studiem darul Lui și să descoperim de ce societatea noastră a greșit atât de tragic.

PARTEA ÎNTÂI. EL NU REȚINE NICIUN LUCRU BUN

NU PIERZI NIMIC

Ca în Grădina Edenului, ispita de a nu asculta de acele „nu” ale lui Dumnezeu începe întotdeauna cu minciuna că El ne-ar reține ceva bun. Asta i-a spus șarpele Evei. Și asta este ceea ce el încă îi spune fiecărei persoane care vrea să se implice în comportamente pe care Dumnezeu le interzice, în special în chestiuni sexuale.

Gândește-te la asta: toți cei care se culcă cu o iubită sau un iubit, care folosesc pornografia, au o aventură de o noapte, se angajează într-o relație homosexuală sau chiar întrerup o sarcină nedorită, caută ceva ce ei cred că este bun. Ar putea fi plăcerea, conexiunea emoțională, eliberarea de singurătate, o dragoste pe care nu au primit-o niciodată, un sentiment de putere sau control, ori sau fuga de consecințele unei alegeri proaste anterioare. Dar fiecare

dintre acești oameni tratează ceea ce caută ca fiind ceva *bun și de dorit*, la fel cum a făcut Eva când a luat fructul oprit (Gen. 3:6).

Și creștinii nu fac excepție de la aceasta. Deși noi cunoaștem regulile lui Dumnezeu, totuși suntem ispitiți de aceste păcate și de altele. Dacă analizăm preocupările sexuale ale necredincioșilor, putem avea sentimentul neliniștit că noi am pierde ceva distractiv. Știi despre ce vorbesc: acea suspiciune profundă că stilul de viață pe care societatea noastră îl celebrează ar fi într-adevăr mai interesant, mai eliberator și mai împlinitor decât cel pe care Dumnezeu îl are pentru noi.

Înainte de a spune mai multe, să clarificăm un lucru: noi nu ne supunem regulilor lui Dumnezeu în primul rând pentru că sperăm să ne alegem cu recompense pământești. Noi ascultăm de Dumnezeu pentru că El este Dumnezeu și pentru că noi suntem ai Lui.

El ne-a creat și (dacă suntem creștini) ne-a răscumpărat cu prețul însemnat al sângelui lui Hristos. Noi ne supunem Lui pentru că este corect să facem

asta. Dar una dintre modalitățile în care știm dacă ceva ce arată bine este cu adevărat bun ține de a-i observa consecințele. Când analizăm consecințele felului în care societatea noastră tratează sexul, devine clar că promisiunile de emoție, eliberare și împlinire sunt niște minciuni.

Să luăm doar un exemplu: coabitarea [sau concubinajul, n.tr.], cel mai răspândit fel în care cuplurile din America de astăzi stabilesc relații pe termen lung. Aduce ea fericirea și dragostea de durată (ceea ce majoritatea oamenilor spun că își doresc)?¹ Cu siguranță că mulți oameni sunt convingși că acesta va fi rezultatul. Potrivit raportului Pew Research, aproape 60% dintre adulții americani cu vârste cuprinse între 18 și 44 de ani au locuit la un moment dat împreună cu un partener în afara căsătoriei. Doar 50% dintre ei au fost vreodată căsătoriți.² Cu

¹ 95,5% dintre adolescenți încă se așteaptă să se căsătorească, conform analizei National Center for Family and Marriage Research, NSFG 2017-2019: <https://mastresearchcenter.org/mast-center-research/teens-self-reported-expectations-and-intentions-for-marriage-cohabitation-and-childbearing/>.

² "Marriage and Cohabitation in the U.S.", *Pew Research*, 6 noiembrie 2019: <https://www.pewresearch.org/social-trends/2019/11/06/marriage-and-cohabitation-in-the-u-s/>.

alte cuvinte, concubinajul este acum mai popular decât căsătoria. Dar care sunt rezultatele lui? Oare mutarea împreună cu concubina(ul) duce la fericire și dragoste de durată?

Bradford Wilcox, de la Institute for Family Studies, raportează că doar 33% dintre cuplurile care se mută împreună ajung să se căsătorească. 54% dintre aceste cupluri se despart fără să se căsătorească. Altfel spus, concubinajul este mult mai probabil să se termine cu o despărțire decât cu un „fericiți până la adânci bătrâneți”. Dar lucrurile stau și mai rău. 34% dintre cuplurile căsătorite care au locuit împreună înainte de logodnă divorțează în primii 10 ani, comparativ cu doar 20% dintre cuplurile care așteaptă până la căsătorie pentru a locui împreună.³

Și nu este vorba doar de concubinaj aici. Cercetările arată clar că *toate* așa-numitele „experiențe sexuale” premaritale îți afectează șansele de a

³ “Perspective: Cohabitation doesn’t help your odds of marital success”, Brad Wilcox și Alysse ElHage, *Deseret News*, 26 aprilie 2023: <https://www.deseret.com/2023/4/26/23697625/cohabitation-happy-marriage-living-together-taylor-swift>.

te căsători, de a rămâne căsătorit și de a trăi fericiți împreună ca soț și soție. Jason Carroll și Brian Willoughby de la Institute for Family Studies au rezumat rezultatele multor sondaje de opinie și au descoperit că „cele mai scăzute rate de divorț în căsătoria timpurie se regăsesc în rândul cuplurilor căsătorite care nu au avut relații sexuale cu alte persoane”.⁴

În particular, eu au spus că „femeile care așteaptă până când se căsătoresc pentru a avea relații sexuale au doar 5% șanse de divorț în primii 5 ani de căsătorie, în timp ce femeile care au spus că au avut 2 sau mai mulți parteneri sexuali înainte de căsătorie au între 25% și 35% șanse de divorț”.⁵

În cele mai recente cercetări, Carroll și Willoughby au descoperit că persoanele „fără experiență sexuală” se bucură de cele mai înalte niveluri de împlinire relațională, de stabilitate și satisfacție sexuală!⁶ Cu alte cuvinte, dacă ceea ce cauți este

⁴ “The Myth of Sexual Experience,” Jason S. Carroll și Brian J. Willoughby, *Institute for Family Studies*, 18 aprilie 2023: <https://ifstudies.org/blog/the-myth-of-sexual-experience>.

⁵ Ibid.

⁶ Ibid.

o relație sexuală de durată, stabilă și împlinită, nimic nu îți oferă o șansă mai bună de a realiza asta decât să aștepti până la căsătorie pentru a avea relații sexuale, ceea ce este calea lui Dumnezeu. În schimb, nimic nu îți oferă o șansă mai rea de a avea acest tip de relație decât să câștigi „experiență” sexuală cu mai mulți parteneri înainte de căsătorie. Aceste descoperiri nu sunt un secret. Ele au fost raportate pe scară largă în publicații seculare și clasice precum *The Atlantic*.⁷

Ai crede că o societate ca a noastră, atât de obsedată de sex, ar avea parte cel puțin de mai multă împlinire proporțional cu cât de mult se implică în relații sexuale. Dar te-ai înșela. Departe de a fi eliberați sexual, americanii de astăzi au mai puține relații sexuale ca niciodată! Ziarul *Washington Post* a raportat în 2019 că aproape un sfert dintre adulții americani nu avuseseră relații sexuale în ultimul an. Cei în vârstă de douăzeci și ceva de ani, grupul la care te-ai aștepta să fie cel mai activ sexual, au relații

⁷ “Fewer Sex Partners Means a Happier Marriage,” Olga Khazan, *The Atlantic*, 22 octombrie 2018: <https://www.theatlantic.com/health/archive/2018/10/sexual-partners-and-marital-happiness/573493/>.

sexuale mult mai rar decât aveau părinții lor în anii 1980 și 1990.⁸ În ciuda întâlnirilor online, a acceptării crescute a aventurilor amoroase și a accesului la inspirație nelimitată prin pornografie, rezultatul acestei eliberări este o populație *mai puțin* activă din punct de vedere sexual.

Care segment al populației este cel mai implicat în relații sexuale? S-ar putea să nu te surprindă asta până acum, dar, conform General Social Survey, este vorba de cuplurile căsătorite!⁹

În concluzie, mulți din societatea noastră ar vrea să crezi că puritatea este o povară. Ei vor să tratezi moralitatea sexuală creștină ca un mod de a trăi restrictiv, plictisitor și neîmplinitor, iar eliberarea de regulile sexuale de modă veche ca fiind incitantă, distractivă și romantică. Ei vor să vezi neascultarea de regulile lui Dumnezeu ca pe o scurtătură către o viață bună. Dar realitatea sunt remarcabil de clară:

⁸ “The share of Americans not having sex has reached a record high,” Christopher Ingraham, *The Washington Post*, 29 martie 2019: <https://www.washingtonpost.com/business/2019/03/29/share-americans-not-having-sex-has-reached-record-high/>.

⁹ “Married People Have More Sex,” Nathan Yau, *Flowing Data*, 7 martie 2017: <https://flowingdata.com/2017/07/03/married-people-sex/>.

dacă vrei o relație sexuală durabilă, stabilă, împlinită și activă, pur și simplu nu există o cale mai sigură decât să faci lucrurile în ascultare de Dumnezeu. Fructul interzis al libertății sexuale pur și simplu nu este atât de dulce pe cât se pretinde. Este o minciună. Nu pierzi nimic. „Da”-ul societății o fundătură, iar acel „nu” al lui Dumnezeu există pentru a proteja ceva mult mai bun – acel dar frumos pe care El vrea să ni-l ofere. Și ne vom uita la acel „da” în cele ce urmează.

CE ESTE PURITATEA?

Când vorbim despre „puritate sexuală”, este ușor să ne formăm o imagine în mintea noastră în care să credem că înseamnă să ne păstrăm curați de contaminare. Cu siguranță că asta înseamnă adesea „puritatea” în limbajul comun, și este o analogie frumoasă în anumite privințe. Dar o astfel de înțelegere îi poate determina pe oamenii care au ratat-o din punct de vedere sexual să se vadă ca fiind permanent murdari sau pătați, ca și cum ar avea ceva urât asupra lor și au nevoie de un săpun bun pentru a-l spăla. Mă gândesc la acele biete creaturi marine care

se acoperă de nămol după o scurgere de petrol. Problema lor nu ține de ceva care le lipsește, ci de o mulțime de lucruri de care trebuie să scape!

Strict vorbind, păcatul nu este așa.

Să ne întoarcem la creație. Când Dumnezeu a creat lumea așa cum este consemnat în Geneza 1, El a spus de șase ori despre ea că este „bună”. A șaptea oară, după ce a creat ființele omenești, Dumnezeu a declarat despre lucrarea Sa că este „foarte bună” (Gen. 1:31). Această evaluare divină formează fundalul etic al întregii Scripturi. Lui Dumnezeu Îi place lumea pe care a creat-o, iar asta include trupurile noastre, cu tot cu nevoile lor sexuale.

Augustin de Hipona, unul dintre părinții bisericii din secolul al V-lea, a fost primul care a exprimat clar ideea, bazată pe studiul Scripturii, că răul nu există cu adevărat. Mai degrabă el constă dintr-o corupere, o distorsiune sau o „privare” a binelui creat de Dumnezeu.¹⁰ Răul seamănă mai puțin cu o pată de petrol și mai mult ca întunericul în absența luminii, sau ca golul când cineva sapă o

¹⁰ *Confessions*, Augustine of Hippo, cartea 7, cap. 12, par. 18.

groapă sau ca un cadavru când cineva este ucis. Noi vorbim despre „întuneric”, „gol” și „cadavre” pentru că limbajul nostru ne obligă să facem asta, dar aceste lucruri sunt de fapt doar goluri unde ar trebui să fie lumină, pământ și viață. Așa este răul. Putem vorbi despre existența lui doar în măsura în care el fură puterea din lucrurile bune. Așa cum a spus C. S. Lewis, răul este un „parazit”.¹¹ El nu are viață proprie. Tot ceea ce există, în viziunea Genezei 1, este „bun”. Dacă ceva *nu* este bun, el nu există în sensul biblic – ci este întuneric, gol și moarte.¹²

Când păcătuim, noi alegem să luăm lucrurile bune pe care Dumnezeu le-a creat și să facem o gară în ele. Alegem să stingem luminile. Să distrugem viața. Noi pervertim scopul creației și purtăm război împotriva aceluși „foarte bun” pronunțat de Dumnezeu asupra lucrării Sale de la început. Acest lucru nu este nicăieri mai adevărat decât atunci

¹¹ *Mere Christianity*, C. S. Lewis, Chapter 2: The Invasion, pg. 28:
<https://www.dacc.edu/assets/pdfs/PCM/merechristianitylewis.pdf>.

¹² Autorul nu susține ideea că răul n-ar exista și că n-ar avea expresii tangibile sau reale, ci că răul este absența binelui, la fel cum întunericul este absența luminii. – n.tr.

când păcătuim cu trupurile noastre. Fă ca acest lucru să fie foarte clar în mintea ta: imoralitatea sexuală nu înseamnă doar murdărire. Ea este un act de automutilare spirituală. Este o ucidere lentă și deliberată a persoanei tale, așa cum a făcut-o Dumnezeu să fie (și a persoanei pe care El ți-a dat-o, din care tu faci un „partener” sau victimă). Acesta este motivul pentru care Proverbe 5:5 spune că o persoană imorală din punct de vedere sexual își sapă propriul mormânt.

Dar dacă păcatul este *absența* a ceva care ar trebui să fie acolo, mai degrabă decât ca o substanță pe care o poți avea pe tine, precum murdăria sau petrolul, înseamnă că ceea ce ai nevoie dacă ai păcătuit sexual nu este o sticlă de săpun de vase spiritual. Ai nevoie de *vindecare*. Trebuie să fii vindecat, să fii din nou așa cum a vrut Dumnezeu să fii.

Cum știm cum arată vindecarea și plinătatea? De unde știm ce a intenționat Dumnezeu în ce privește relațiile sexuale? Desigur, din poruncile Sale din Scriptură. Dar având în vedere ceea ce am învățat până aici, putem spune acum că poruncile lui Dumnezeu exprimate ca negații sunt de fapt

descrieri pozitive ale felului în care El ne-a creat, doar că ele sunt enunțate ca negații.

„Să nu” ale Lui sunt de fapt, într-un fel, „să faci...!” Când El i-a spus lui Moise: „Să nu preacurvești” (Exod 20:14), ceea ce El spunea de fapt era: „Să fii sănătos sexual – după planul Meu bun pentru trupul și relațiile tale”. Sau, exprimat chiar mai simplu, „să fii ceea ce te-am făcut să fii”.

Ți se pare o descriere ciudată a purității sexuale sau a poruncilor morale ale lui Dumnezeu? Nu ar trebui. Când cineva l-a cerut lui Isus să rezume întreaga lege morală a lui Dumnezeu – fiecare poruncă – El a renunțat la toate „nu”, și a reformulat-o prin două afirmații pozitive: „Să-L iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău” și „Să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Matei 22:37-40). Ambele porunci pozitive erau deja prezente în Vechiul Testament (Lev. 19:18 și Deut. 6:5). Iar apostolul Pavel a fost de acord cu aceasta, simplificând totul și mai mult prin afirmația că „cine îi iubește pe alții, a împlinit Legea” (Rom. 13:8).

Noi am fost creați ca să iubim. Este ceea ce înseamnă să fii uman, pentru că suntem creați după chipul Dumnezeului care este dragoste El însuși (1 Ioan 4:16). Fiecare păcat sexual pe care căderea lui Adam l-a introdus în lume este un eșec de a reflecta acea dragoste perfectă a lui Dumnezeu. Și asta înseamnă că păcatul sexual este un eșec de a fi pe deplin umani – să fim pe deplin noi înșine.

Cine suntem noi? Conform Scripturii și a gândirii creștine asupra naturii omenești (ceea ce teologii numesc „legea naturală”), noi suntem ființe sexuale monogame. Suntem genul de ființe care au fost create ca să-și exprime iubirea sexuală doar într-o uniune permanentă și exclusivă cu un membru de sex opus.

Tu crezi asta? Chiar crezi că ai fost făcut pentru puritate sexuală? Crezi că regulile lui Dumnezeu în privința sexualității nu sunt reglementări arbitrare impuse din afara ta, ci reflecții fidele ale înseși ființei și bunăstării tale? Pentru că, conform Bibliei, așa sunt ele.

Iată o altă analogie pe care o consider utilă: C.

S. Lewis a descris ființele omenești ca fiind mașinării inventate de Dumnezeu, la fel cum un om inventează un motor.¹³ Când manualul de utilizare al motorului îți spune ce tip de combustibil să pui în rezervor și cum să întreții motorul, acestea nu sunt restricții legate de libertatea motorului. Ele sunt descrieri exacte ale modului în care el funcționează, deoarece persoana care a scris manualul este aceeași persoană care a și construit motorul!

Instrucțiunile lui Dumnezeu pentru sexualitate sunt în felul acesta. Noi suntem faptic ființe monogame. De fapt, am fost concepuți pentru căsătorie sau celibat. Corupțiile pe care păcatul le-a introdus în dorințele și voința noastră sunt de fapt defecțiuni, părți lipsă sau combustibil greșit. Acesta este motivul pentru care ele provoacă defectarea motorului uman. Noi nu am fost făcuți să trăim așa. Acest lucru înseamnă, de asemenea, că „da” al lui Dumnezeu când vine vorba de sexualitate formează manualul de utilizare pe care El l-a scris conform cu

¹³ *Mere Christianity*, C. S. Lewis, Chapter 3: The Shocking Alternate, pg. 30: <https://www.dacc.edu/assets/pdfs/PCM/merechristianitylewis.pdf>.

felul în care El ne-a conceput. El descrie cu acuratețe cum să ne reparăm și să ne purtăm ca ființe cu sexualitate.

Așadar, cum arată asta în practică? Cum a conceput Dumnezeu ființa omului, cu sexualitate, și ce trebuie să facă o astfel de ființă? De ce creația Sa „foarte bună” include această formă ciudată, minunată și interesantă de relație pe care șarpele era atât de dornic să o corupă? Există două răspunsuri, pe care le vom explora în cele ce urmează.

ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUȚII ȘI REFLECȚIE

1. Ce te-a surprins în statisticile și informațiile din această parte a ghidului? Reacția ta față de acestea a dezvăluit unele modalități în care ai crezut subtil minciunile pe care le spune societatea noastră?

2. Ești tentat să se împotrivești poruncilor lui Dumnezeu cu privire la puritatea sexuală? Ce s-ar putea ascunde în spatele acestor resentimente și ce adevăr al Cuvântului lui Dumnezeu ai putea folosi pentru a le alunga?

3. Cum se potrivește această descriere a purității

cu felul în care te-ai gândit la ea? A corectat acest lucru sau a completat el înțelegerea chemării lui Dumnezeu pentru viața ta sexuală?

PARTEA A DOUA.

PENTRU CE EXISTĂ SEXUL?

PROCREARE

Iată o întrebare pentru tine: De ce au fost create ființele omenești cu două sexe? De ce bărbații și femeile au trupuri atât de diferite, create cu structuri osoase diferite, cu sistem muscular, trăsături faciale, înălțime, formă, zone ale trupului, organe sexuale atât externe cât și interne, și chiar cromozomi sexuali diferiți în fiecare celulă a trupurilor lor? De ce au bărbații și femeile sisteme anatomice-cheie care nu funcționează de la sine, dar care se potrivesc ca piesele unui puzzle și funcționează astfel ca un tot unitar? De ce, atunci când NASA a trimis navele spațiale Pioneer să zboare dincolo de sistemul nostru solar în anii 1970, au inclus plăci metalice gravate cu un bărbat și o femeie nud unul lângă altul, pentru a le arăta presupușilor extrateresetri cum arată specia noastră?¹

¹“Pioneer Plaque,” Solar System Exploration, 13 februarie 2018:

Desigur, răspunsul este reproducerea. Am fost creați să facem copii. Fiecare trăsătură pe care tocmai am enumerat-o face parte din minunăția dimorfă [care are două forme diferite, n.tr.], care împarte specia noastră în două jumătăți care, atunci când se reunesc, pot concepe, pot crește în pân-tece, pot da naștere și pot hrăni noi ființe omenești. Trupurile noastre sunt construite și înzestrate cu această abilitate în centrul ei.

Este ușor ca, într-o lume dominată de consumerism, contracepție și aventuri extraconjugale să uităm acest scop evident pentru care au fost făcute trupurile noastre cu sexualitate, dar nimeni care a petrecut timp într-o fermă sau într-o clasă de biologie nu îl poate rata.

Animalele vin în varietăți masculine și feminine și se unesc pentru a produce descendenți – multe dintre ele într-un fel similar cu reproducerea umană.

Conform gândirii creștine medievale, oamenii sunt „animale raționale”, împărtășind o mare parte

<https://solarsystem.nasa.gov/resources/706/pioneer-plaque/>

din natura noastră cu celelalte viețuitoare create de Dumnezeu.² Noi suntem diferiți de ele în multe privințe, desigur, dar în acest aspect important, suntem ca ele: ne reproducem prin uniune sexuală. Diferențele sexuale dintre bărbați și femei, și sexul în sine, sunt concepute pentru procreare.

Dacă această afirmație ți se pare ciudată, este doar pentru că ni s-a spus să ignorăm legătura dintre relațiile sexuale și bebeluși. Totul, de la televiziune și muzică, la cultura fitness-ului și pornografie, ne-au făcut să ne gândim la relațiile sexuale ca la ceva ce oamenii fac pentru distracție, fără angajament, consecințe sau sens. Controlul nașterilor a jucat un rol deosebit de puternic în ascunderea de noi a naturii trupului nostru. Până de curând în toată istoria omenirii, a avea relații sexuale a însemnat cel mai des crearea unei noi vieți umane. Biologic vorbind, acesta este scopul său! Această realitate a făcut ca societatea să impună restricții în ceea ce privește relațiile sexuale, însă contracepția pe

² *Summa Theologiae*, Thomas Aquinas, prima parte, întrebarea 29. În articolul 4, persoanele divine răspund la obiecția nr. 2: <https://www.newadvent.org/summa/1029.htm>.

scară largă a schimbat această percepție. Ea a făcut posibil pentru prima dată să ne imaginăm relația sexuală fără procreare – să separăm aceste două realități strâns legate între ele.

În cartea sa, *The Genesis of Gender*, Abigail Favale rezumă modalitatea în care „pilula” a schimbat relațiile sexuale dintr-un act esențialmente reproductiv într-unul recreativ – ceva ce facem doar pentru distracție sau pentru a ne exprima pe noi înșine:

În imaginația noastră, reproducerea s-a retras în fundal. Abilitățile noastre de procreare sunt văzute ca fiind incidentale pentru bărbăție și feminitate, mai degrabă decât ca un aspect integral – ba chiar trăsătura definitorie – a acestor identități. Noi trăim, ne mișcăm și ne întâlnim într-o societate contraceptivă, în care markerii sexuali vizibili ai trupurilor noastre nu mai vorbesc despre o nouă viață, ci sunt expresia perspectivei plăcerii sterile.³

Nu toți creștinii sunt de acord dacă contracepția este acceptabilă din punct de vedere moral și,

³ *The Genesis of Gender*, Abigail Favali, 2022 Ignatius Press, p. 143.

dacă da, când ar trebui folosită. Nu voi aborda această chestiune în acest ghid. Ideea pe care vreau să o subliniez este că, la nivel social, controlul sigur al nașterilor, disponibil pe scară largă, a schimbat modul în care ne gândim cu privire la relațiile sexuale, transformându-l dintr-un act care poate schimba viața într-o distracție fără sens. Nu asta a intenționat Dumnezeu.

Când ne-a creat, Dumnezeu ne-ar fi putut crea astfel încât să ne reproducem în mai multe feluri. Ne-am fi putut reproduce prin diviziune celulară, asemenea microorganismelor. Am fi putut produce semințe, asemenea plantelor. Am fi putut să ne clonăm. Dar nu, Dumnezeu a hotărât ca oamni să „fie rodnici și să se înmulțească” prin relații sexuale. Când El i-a dat-o pe Eva lui Adam ca „ajutor potrivit” în Geneza 2:18, una dintre principalele modalități prin care ea și-a ajutat soțul a constat din a avea copii. De fapt, după mai multe secole, profetul Maleahi a spus că acesta a fost motivul pentru care Dumnezeu a inventat căsătoria: „Nu ne-a dat Unul singur Dumnezeu suflarea de viață și ne-a păstrat-o? Și ce cere acel Unul singur?”

Sămânță dumnezeiască! Luați seama dar în mintea voastră, și niciunul să nu fie necredincios nevastei din tinerețea lui!” (Mal. 2:15).

Desigur, în cazul animalelor, reproducerea este doar o chestiune de continuitate a speciei și de răspândire a genelor. Dar oamenii sunt mult mai mult decât niște simple animale. Pentru noi, procrearea are o semnificație mult mai profundă decât nevoia de a ne perpetua specia. Ea are o semnificație socială și spirituală, chiar și pentru cei care nu au nicio dată copii.

Gândește-te la asta: niciunul dintre noi nu este un individ existent de la sine sau cu adevărat solitar. Spre deosebire de unele animale, care se întâlnesc doar pentru a se împerechea sau a se lupta între ele, oamenii trăiesc împreună în comunități sociale. Noi știm de unde venim și cine suntem, în parte datorită ai *cui* suntem. Noi nu suntem simpli membri ai aceleiași specii, care trec cu precauție printr-o pădure. Noi suntem mame, tați, fii, fiice, frați, surori, mătuși, unchi, veri, bunici, soți și soții. Noi existăm în relații și datorită relațiilor, și am fost creați pentru relații. În momentul în care ne naștem, noi venim

pe lume în brațele unor oameni pe care nu i-am ales și primim îngrijire de la ei, o îngrijire pe care nu am câștigat-o.

Această natură relațională a ființelor omenești începe cu procrearea și, în acest fel, Dumnezeu a conceput relația sexuală pentru a ne arăta cine suntem cu adevărat: ființe profund dependente de El, care nu au nimic în afară de ceea ce au primit, mai întâi de la alți oameni, și esență de la El. Acest lucru este greu de acceptat pentru cei crescuți într-o mentalitate culturală individualistă. Nouă ne place să ne gândim la noi înșine ca fiind autonomi, independenți și creați de noi înșine. Cu toate acestea, natura procreativă a relației sexuale, așa cum a conceput-o Dumnezeu, dă mărturie despre o imagine mai veche, mai mare și mai profundă despre oameni – care există nu ca unități izolate, ci mai degrabă ca ramuri ale unui copac. Noi ne bazăm pe ramurile și trunchiul mai mari în ce privește viața noastră și, la rândul nostru, dăm viață lăstarilor și crenguțelor noi care izvorăsc din noi. Aceasta este ceea ce suntem, indiferent dacă alegem să trăim după regulile lui Dumnezeu sau nu. Păstrarea în

mintea noastră a scopului reproductiv al relației sexuale ne va ajuta să evităm multe dintre erorile din societatea noastră. Copiii sunt o mare parte din „da”-ul lui Dumnezeu când vine vorba de relația sexuală, și orice viziune despre moralitatea sexuală care îi ignoră este incompletă. Dumnezeu a scris dragostea care se dăruiește pe sine în însăși biologia rasei omenești. Oamenii care se nasc sunt (în planul Său) iubiți și își primesc identitatea din acea dragoste. În succesiunea generațiilor, așa cum a plănuit Dumnezeu, fiecare dintre noi vine ca un dar dat părinților noștri și fiecare își primește viața ca un dar. Aceia dintre noi care avem copii le vom da la rândul nostru darul vieții și îi primim ca daruri de sus, de la Dumnezeu. Niciunul dintre noi, oricât de distruse ar fi familiile noastre, nu este deconectat de la seva hrănitoare a copacului omenirii. Iată pentru ce existăm!

Societatea noastră vrea să ascundă acest adevăr de tine. Ea vrea să te convingă că trupul tău este o jucărie pe care o deții, nu un dar minunat de la Dumnezeu, creat cu potențial de a aduce viață (ceea ce este adevărat chiar dacă nu ai sau nu poți

avea copii). Dar asta este o minciună. Noi nu suntem stăpâni peste trupurile noastre. Dumnezeu este stăpân. Iar puritatea sexuală înseamnă să trăim în lumina acestui fapt minunat. Pentru creștini, chemarea de a ne aminti cine este stăpân peste noi este de două ori mai importantă. Noi nu am fost creați doar de mâna lui Dumnezeu, ci am fost și „răscumparați cu un preț”, răscumparați din păcat prin sângele lui Hristos. „Proslăviți dar pe Dumnezeu”, scrie apostolul Pavel, vorbind despre moralitatea sexuală, „în trupul și în duhul vostru” (1 Cor. 6:20).

În manualul lui Dumnezeu pentru persoana umană, relațiile sexuale au loc întotdeauna cu conștientizarea procreării, și ele sunt ordonate spre bunăstarea oricăror copii care rezultă din această unire. Dar asta înseamnă în mod necesar că ele se bazează pe dragostea dedicată, permanentă și care se dăruiește pe sine a soțului față de soție și a soției față de soț. Și acesta este al doilea scop al relației sexuale.

UNIREA

În centrul creației se află un principiu: diversitatea în unitate. Cu mult înainte de nașterea lui

Hristos în Betleem, filozofii greci antici s-au întrebat despre ceea ce ei vedeau ca fiind problema „unuia și a multora”. Ei au vrut să știe ce este suprem în lume: unitatea tuturor lucrurilor sau diversitatea lor? Când au apărut creștinii, ei au început să răspundă la întrebare într-un fel surprinzător: „da”.

Pentru creștini, atât unitatea, *cât și* diversitatea își găsesc originea în ființa lui Dumnezeu însuși, care, potrivit Scripturii, așa cum a fost interpretată de Conciliul de la Niceea, este una în esență, dar trei în Persoană – o Treime. Deloc surprinzător, acest principiu al diversității în unitate se reflectă în modalități diverse, chiar dacă parțial, în toată creația. Așa cum scria Joshua Butler în cartea sa, *Beautiful Union* [Unitatea frumoasă], ea apare în întâlnirea contrariilor care formează cel mai fermecător peisaj din lumea noastră: cerul și pământul se întâlnesc în munți, marea și pământul se întâlnesc la țărm, iar ziua și noaptea se întâlnesc la apus și răsărit.⁴ Atomul este compus

⁴ *Beautiful Union*, Joshua Butler, Multnomah Books, 2023, p. 21.

din trei particule (protoni, neutroni și electroni), timpul este compus din trei momente (trecut, prezent, viitor), iar spațiul este compus din trei dimensiuni (lungime, lățime și înălțime). Oamenii sunt ei înșiși o unire de aspecte materiale și imateriale care formează împreună o singură ființă. Iar relația sexuală este încă un exemplu al acestor lucruri diverse care se unesc pentru a crea ceva mai minunat și mai profund. Iată ce scria Butler în acest sens:

Relația sexuală este diversitate în unitate, fiind înrădăcinată în structura creației... Lui Dumnezeu Îi place să le ia pe cele două și să le facă una. Acest lucru este prezent în însăși structura trupurilor noastre și a lumii care ne înconjoară, lucru care vorbește – atât de aproape de noi încât putem lua de la sine înțeles – despre o logică mai largă, o viață mai mare dată de Dumnezeu. Cred că lui Dumnezeu Îi place să facă asta, pentru că Dumnezeu *este* diversitate în unitate.⁵

Nu trebuie să insistăm mult pe aceste analogii atunci când vorbim despre taina Sfintei Treimi,

⁵ *Beautiful Union*, Joshua Butler, Multnomah Books, 2023, p. 21.

dar unirea sexuală dintre soț și soție reflectă însăși esența moralității creștine, pe care Scriptura o descrie și ca un atribut de bază al lui Dumnezeu: dragostea care se dăruiește pe sine (1 Ioan 4:8). Dragostea este sensul Universului și împlinirea Legii lui Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care suntem meniți să fim iubiți în existență și de ce căsătoria permanentă și exclusivă este singurul context în care dragostea sexuală își poate împlini scopul dat de Dumnezeu de a uni pe deplin doi oameni pentru a deveni „un singur trup” (Gen. 2:24).

Aici ajungem la unul dintre cele mai fundamentale motive pentru care „da” al lui Dumnezeu în privința sexualității exclude toate formele de activitate sexuală în afara căsătoriei dintre un bărbat și o femeie. Dumnezeu a conceput relația sexuală pentru a spune, în cel mai categoric mod posibil: „Vă vreau, pe toți, pentru totdeauna”. Dar un cuplu poate spune aceste cuvinte cu sinceritate numai în căsătorie. În *orice alt context*, ele sunt rostite cu condiții și explicații ce vor trebui date. În pornografie și aventurile amoroase, noi ne spunem

unul altuia, „vreau de la tine doar cât este nevoie pentru a-mi satisface dorințele trecătoare, dar după aceea nu mai vreau să am nimic de-a face cu tine”. În relațiile sexuale dintre persoanele necăsătorite și în concubinaj, noi ne spunem unul altuia: „Te vreau atât timp cât îmi este convenabil și îmi satisfaci nevoile, sau până când găsesc pe cineva mai bun. Dar nu promit să rămân în această relație”. Și într-o cultură a contracepției și a avortului, noi ne spunem unul altuia: „Vreau ceva din ceea ce îmi poate oferi corpul tău, dar resping scopul pentru care ai fost creat și capacitatea de a aduce pe lume o viață nouă”.

Unirea permanentă din căsătorie este singurul context în care doi oameni se pot îmbrățișa pe deplin, complet și necondiționat ca parteneri sexuali. Ea este singurul context în care îndrăgostiții își spun unul altuia: „Te accept, da, cu totul, în plinătatea ta, ca o persoană completă, acum și pentru totdeauna – nu doar cu ceea ce îmi poți oferi, ci și cu ceea ce ai nevoie de la mine. Accept abilitatea ta de a crea emoții și intimitate, prietenie și procreare. De asemenea, accept nevoia ta de iubire atunci

când nu mă simt iubitor, de un loc în care să trăiești, de cineva care să aibă grijă de tine când ești bolnav sau sărac, de cineva care să te ajute să crești copiii, de cineva care să meargă alături de tine la bătrânețe și de cineva care să te țină în brațe în timp ce vei muri”.

Dar unirea pe care Dumnezeu o realizează în căsătorie este mai mult decât simpla unire a unui cuplu. Este o unire de vieți, gospodării, avuții și chiar nume. El ia oameni din două familii și îi aduce împreună. Familia este cea mai elementară piatră de temelie a societății umane, punctul de început pentru cartiere, biserici, afaceri, grupuri de prieteni și familii ospitaliere. Toți cei care intră în căsătorie încep un proces care va afecta profund viața ființelor omenești, cu mult dincolo de viața acelor care stau în fața altarului.

Căsătoria este un act public și, de aceea, este potrivit să o recunoaștem prin lege. „Da” al lui Dumnezeu în ce privește sexul este mult mai mult decât satisfacție personală sau companie. Este vorba despre reflectarea propriei Sale naturi – dragostea – în inima civilizației umane.

Dar lucrurile devin și mai minunate și tainice. În Efeseni 5, apostolul Pavel ne spune că unirea „într-un singur trup” dintre un soț și soția sa semnifică unirea dintre Hristos și biserica Sa. Butler o numește o „icoană”⁶ care vorbește despre felul în care Isus, Dumnezeu întrupat, i-a dat miresei Sale trupul și sângele Său pe cruce, în care i le dă constant în Cina Domnului și i le va da perfect la revenirea Sa, când va face ca trupurile smerite ale creștinilor să fie asemenea trupului Său glorios și înviat (Fil. 3:21).

Altfel spus, căsătoria este o pildă vie în care unirea fizică, spirituală, relațională și pe viață dintre un bărbat și o femeie prezintă simbolic dragostea mântuitoare a lui Hristos pentru poporul Său. Acesta este un „da” categoric, iar el întărește din nou adevărul că „nu”-urile lui Dumnezeu există pentru a proteja: atunci când încalcăm planul Său pentru unirea pe viață a corpurilor noastre cu funcții sexuale, indiferent dacă suntem creștini sau nu, mințim despre dragostea lui Dumnezeu și despre însăși fibra

⁶ *Beautiful Union*, Joshua Butler, Multnomah Books, 2023, p. 4.

creației. Mai rău, noi desfigurăm imaginea sacră pe care El a ales-o pentru a ilustra mântuirea, portretizându-L pe Isus ca un soț necredincios și lucrarea Sa în biserică de parcă ar fi zadarnică și eșuată. Nu încălcăm doar regulile lui Dumnezeu în felul acesta, ci îi denaturăm imaginea în noi și în relațiile noastre.

Necreștinii vor respinge o mare parte din ceea ce am explorat aici. Dar pentru creștini, unirea pe care Dumnezeu a intenționat-o prin relația sexuală este foarte profundă în semnificații. Pavel avertizează că, din moment ce trupurile noastre sunt „mădulare ale lui Hristos”, atunci când le folosim greșit, Îl folosim greșit pe Hristos (1 Cor. 6:15). Indiferent dacă se căsătorim sau nu, toți creștinii sunt participanți la legământ într-o căsătorie mai mare între Domnul Isus și biserică, mireasa Lui. Noi suntem obligați să onorăm această căsătorie toată viața noastră tratând sexul cu puritatea cerută de Scriptură, fie printr-o căsătorie ținută în evlavie, fie prin celibat evlavios. Dar trebuie să ne amintim întotdeauna că scopul nu este doar să urmăm un set de reguli, ci să punem dragostea pe tronul vieții noastre morale și, făcând acest lucru, să spunem adevărul despre

Dumnezeul care Și-a arătat dragostea perfectă creându-ne și răscumpărându-ne de la autodistrugere.

ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUȚII ȘI REFLECȚIE

1. În ce fel ți-a aprofundat această parte înțelegerea planului lui Dumnezeu pentru relația sexuală? Există modalități în care opiniile tale despre procreare sau unire sexuală au fost îmbogățite?

2. În ce feluri luptă societatea noastră – și cel rău – împotriva scopurilor procreării și unirii sexuale?

PARTEA A TREIA. DAR CUM RĂMÂNE CU...?

POT FI CURAT DACĂ AM GREȘIT?

Una dintre criticile constante la adresa „culturii purității” (numele dat adesea cărților evanghelice, conferințelor și predicilor despre sex din anii 1990) este că le dădea tinerilor impresia că, dacă păcătuiesc sexual, sunt pentru totdeauna „bunuri deteriorate”. Criticii citau în special o parabolă de coșmar din primul capitol al bestseller-ului lui Joshua Harris, *I Kissed Dating Goodbye* [I-am spus adio curtării], în care un bărbat aflat la altar în ziua nunții sale este întâmpinat de o procesiune de femei tinere cu care avusese anterior relații sexuale, fiecare revendicând o parte din inima lui.¹

Ca reacție, bloggerii și autorii critici la adresa „culturii purității” au subliniat harul lui Dumnezeu arătat în Evanghelie și faptul că lucrarea lui

¹ *I Kissed Dating Goodbye*, Joshua Harris, Multnomah Books, 1997, p. 13.

Hristos ispășește viețile noastre trecute și ne face „făpturi noi” (2 Cor. 5:17). Acest lucru este, desigur, adevărat – glorios de adevărat! Și nu există nimic care să conteze mai mult decât statutul nostru înaintea lui Dumnezeu. Prin sângele lui Hristos, primit prin credință, noi suntem spălați cu adevărat de toate păcatele noastre și ni se dă o neprihănire care nu a fost realizată de noi înșine (Fil. 1:9).

Dar nu sunt sigur că acești critici înțeleg ce au vrut să spună autorii anteriori prin „cultura purității” sau de ce acei autori și-au avertizat cititorii de imoralitatea sexuală în termeni atât de dramatici. Nu cred că părinții evanghelici, păstorii sau scriitorii din tinerețea mea puneau la îndoială puterea Evangheliei de a ne da un nou început înaintea lui Dumnezeu sau de a ne ierta de păcatele noastre, indiferent cât de grave sunt aceste păcate. În schimb, eu suspectez că personajele din „cultura purității” s-au uitat în jur, au văzut ravagiile produse de revoluția sexuală în societate și au vrut să evidențieze consecințele naturale ale distorsionării planului lui Dumnezeu pentru sex și pentru trupurile noastre – consecințe care nu dispar neapărat atunci când

ne pocăim de păcatele noastre și ne punem credința în Isus.

Și astfel de păcate au consecințe de durată. Fie că este vorba despre amintirea partenerilor sexuali din trecut, de bolile cu transmitere sexuală, de copiii a căror custodie este împărțită între părinți divorțați, de traume cauzate de abuzuri sau chiar de regret în urma unui avort, păcatul sexual provoacă răni de durată, atât în cei care comit acel păcat, cât și în persoane nevinovate. Desigur, Evanghelia oferă iertare! Dar asta nu șterge cu buretele toate consecințele alegerilor noastre proaste, cel puțin nu de această parte a veșniciei. Acesta este unul dintre motivele pentru care păcatul sexual este atât de grav și pentru care, cei care au încălcat regulile lui Dumnezeu și s-au pocăit, au toate motivele să regrete deciziile lor din trecut. Întrucât sexul este atât de special și central în planul lui Dumnezeu pentru ființele omenești, și pentru că ne conectează atât de intim cu viețile altora, răzvrătirea împotriva planului lui Dumnezeu în acest aspect provoacă dureri îndelungi.

Dar asta nu înseamnă că cei care au lăsat în

urmă păcatul sexual nu pot continua să trăiască vieți curate și sfinte. Aici trebuie să reconsiderăm felul în care ne gândim la puritate, renunțând la imaginile păcatului ca ar fi acea deversare de petrol care acoperă păsările ghinioniste, și în schimb să ne gândim la plinătate, vindecare și restaurare conform planului lui Dumnezeu pentru ființele omenești create de El. Cu toții avem nevoie de această vindecare, nu numai pentru că am comis păcate personale, ci pentru că ne-am născut în răzvrătirea lui Adam, zdrobiți și înclinați să ne războim cu Dumnezeu din momentul în care respirăm pentru prima oară.

Este adevărat că cineva care a evitat anumite păcate sexuale va fi ferit și de consecințele care vin din acele păcate. Dar a fi pur din punct de vedere sexual, sau „neîntinat”, așa cum au descris asta gânditorii creștini mai de demult, presupune mult mai mult decât să evităm consecințele. Înseamnă să ne trăim viața, indiferent de trecutul nostru, în lumina morții lui Hristos pentru noi și în umblarea după neprihănire prin puterea Duhului Sfânt. Cel mai rău păcătos din lume poate să se pocăiască, să

primească iertarea lui Dumnezeu și să trăiască o viață de puritate morală și de sfințenie. Acesta este, de fapt, modul în care apostolul Pavel și-a rezumat propria viață de după convertire (1 Tim. 1:15).

Dacă ai păcătuit sexual în trecut și ai adus consecințe dureroase asupra ta și a altora, Dumnezeu vrea să te ierte. Și El va face asta, chiar în acest moment. Dacă te pocăiești și te încrezi în Hristos, El te va declara „nevinovat” în tribunalul Lui veșnic, și te va primi în familia Sa, numindu-te „fiu preaiubit” sau „fiică preaiubită”, făcându-te moștenitor al avuției familiei Sale împreună cu Isus (Rom. 8:17).

Dacă ai primit iertarea lui Dumnezeu pentru păcatele sexuale și pentru toate celelalte tipuri de păcate, dar încă te chinui să te gândești la tine ca fiind „pur”, gândește-te la ceea ce am discutat mai devreme despre rău ca fiind o denaturare a creației bune a lui Dumnezeu, fără existență proprie. Nu ești o foaie albă de hârtie afectată de pete de cerneală neagră sau un pescăruș acoperit cu petrol. Ești o creație minunată, dar deteriorată, care are un scop, un design, un țel glorios, dar teribil de rănită

și care are nevoie de Creatorul ei pentru a fi refăcută. Trebuie să fii vindecat și exact asta ar trebui să însemne „puritatea”: să trăiești în ascultare și în acord cu planul Dumnezeuului care te-a creat, care te iubește și care este gata să-ți schimbe viața.

Așa cum am spus, lucrurile se îmbunătățesc în felul acesta. Dumnezeuul care te iubește și făgăduiește toate acestea Se ocupă să transforme în bine ceea ce a fost făcut rău. Acestea sunt cuvintele lui Iosif către frații săi în Geneza 50:20, după ce ei l-au trădat și l-au vândut ca sclav în Egipt. Dumnezeu a folosit păcatul lor groaznic și inimile lor ucigașe pentru a salva poporul Israel de o foamete mortală. Și El poate folosi cu siguranță consecințele păcatului sexual pentru a aduce binecuvântări mari și tainice dincolo de priceperea omului. El este un Dumnezeu puternic – atât de puternic încât a transformat cea mai ticăloasă faptă comisă vreodată, uciderea Fiului Său, într-o ispășire care a adus mântuirea lumii (F.A. 4:27). Ai încredere în El, și vei vedea că El poate folosi povestea vieții tale spre binele tău, indiferent de ceea ce ai făcut. El te poate face curat.

POT FI CURAT DACĂ SUNT NECĂSĂTORIT?

În cele din urmă, ajungem la o întrebare pe care mulți cei din biserică și-o pun, dar la care puțini par să știe cum să răspundă: Cum pot cei necăsătoriți și care nu au nicio așteptare imediată de a se căsători să accepte „da” al lui Dumnezeu în ce privește sexualitatea? Oare „puritatea”, pentru ei, nu constă în întregime din a spune „nu”?

Aici trebuie să acordăm o atenție deosebită planului pozitiv al lui Dumnezeu pentru sexualitatea omului, nu doar poruncilor Sale restrictive. Este adevărat că în creștinism ni se impune o alegere categorică: credincioșia pe viață față de soț sau soție, sau celibatul pe viață. Acestea sunt opțiunile, ambele fiind plăcute înaintea lui Dumnezeu. Dar niciuna dintre opțiuni nu ne spune că am fi incompleți sau neîmpliniți ca oameni. Mai degrabă ambele sunt modalități de a onora și de a *insista asupra plinătății* planului lui Dumnezeu pentru sexualitate. Ambele sunt refuzuri de a compromite darul vieții trupești pe care El ni l-a dat sau de a-i degrada pe alții care au fost făcuți după chipul Său,

iubindu-i cu jumătate de inimă. Atât căsătoria, cât și celibatul sunt profund naturale și în armonie cu scopul Lui pentru ființele omenești, și ambele sunt modalități perfect posibile de a trăi în puritate sexuală.

O parte din motivul pentru care creștinii au insistat atât de categoric pe aceste două alegeri a ținut de faptul că, pentru necredincioșii din primul secol, exploatarea altora pentru plăcerea sexuală era abordarea standard. Creștinismul a introdus o reformă radicală a moralității sexuale în societatea greco-romană, ceea ce Kevin DeYoung a numit „prima revoluție sexuală”.²

Într-o cultură în care bărbaților cu statut înalt li se permitea să-și satisfacă impulsurile sexuale oricând și aproape cu oricine doreau, ucenicii lui Isus au impus căsătoria fidelă sau celibatul, iar primii lideri ai creștinismului au fost modele în ambele opțiuni.³

² “The First Sexual Revolution: The Triumph of Christian Morality in the Roman Empire,” Kevin DeYoung, *The Gospel Coalition*, 9 septembrie 2019: <https://www.thegospelcoalition.org/blogs/kevin-deyoung/first-sexual-revolution-triumph-christian-morality-roman-empire/>.

³ “We Are Repaganizing,” Louise Perry, *First Things*, octombrie 2023:

Noi știm că apostolul Petru, de exemplu, a fost căsătorit, la fel ca și „frații Domnului” și alți apostoli (1 Cor. 9:3-5). La fel au fost și Acuila și Priscila, un cuplu misionar care a trăit, a slujit și a călătorit alături de apostolul Pavel (F.A. 18:18-28). Mulți dintre apostoli și alte personaje-cheie din Noul Testament erau necăsătoriți. În 1 Corinteni 7, chiar Pavel descrie celibatul ca o opțiune mai bună decât căsătoria, în lumina „suferinței prezente” a cititorilor săi, deoarece îi permite creștinului să se concentreze doar pe „cum poate fi plăcut Domnului” (1 Cor. 7:26-32).

Isus însuși, omenește vorbind, a fost necăsătorit pe viață. El a făcut acest lucru nu pentru a evita binecuvântările lui Dumnezeu, ci tocmai pentru că a rămâne necăsătorit în viața Sa pământească era un mijloc prin care avea să-Și răscumpere mireasa veșnică, biserica. Cu alte cuvinte, Noul Testament ne oferă constant modelul celibatului ca fiind îndreptat spre ceva glorios, nu ceva care nu ar aduce împlinire sau care să fie departe de un țel glorios.

Spre ce va fi îndreptat celibatul tău? Aceasta este una dintre cele mai importante întrebări pe care le poți pune dacă crezi că Dumnezeu te-a chemat la puritate prin celibat pe viață. În termeni biblici, a fi necăsătorit îți permite unui creștin să slujească Împărăția lui Dumnezeu cu concentrare și dedicare neîmpărțite. Misionarii din medii periculoase, anumiți clerici, cei ce le slujesc săracilor și bolnavilor, ca și creștinii cu slujiri deosebit de solicitante de orice fel, ar trebui să se aștepte ca Dumnezeu să le folosească celibatul cu un impact mare, așa cum spune Pavel. Creștinii necăsătoriți nu sunt preocupați de „lucrurile lumii acesteia” așa cum sunt cei căsătoriți, astfel că ei își pot îndrepta toată atenția în slujba lui Dumnezeu (1 Cor. 7:33). Celibatul nu este o oportunitate de a-ți împlini plăcerile, ci o chemare înaltă din partea Domnului.

Așa cum am văzut mai devreme, a fi necăsătorit nu înseamnă că familia și căsătoria sunt irelevante pentru tine. Cu toții suntem produse ale unirii sexuale, legați de oamenii din jurul nostru prin legături de sânge și parte din comunități modelate de familii. Familia rămâne piatra de temelie

a societății, iar viitorul oricărei biserici, comunități sau națiuni depinde în cele din urmă de cuplurile care fac copii. De fiecare dată când interacționezi, ai grijă sau ucenicizezi copii, participi la viața familiilor, iar lucrarea ta ca un creștin necăsătorit îi poate influența pe nenumărați alți semeni să-și folosească sexualitatea conform planului lui Dumnezeu. Poate că nu ești căsătorit, dar ești profund conectat la cei căsătoriți din jurul tău.

În cele din urmă, ia în considerare acest lucru: rata căsătoriilor în Statele Unite este la unul dintre cele mai scăzute cote din toate timpurile. Există multe cauze, de la moralitatea sexuală scăzută și până la declinul religiei, la economie și o cultură care prețuiește independența și reușitele în carieră în detrimentul familiei. Asta înseamnă că, dacă ești singur acum, s-ar putea să nu fie ceva normal, istoric vorbind, și s-ar putea să nu fie voia pe termen lung a lui Dumnezeu pentru viața ta. Rata natalității scade în mare parte din această lume, iar în multe țări s-a ajuns la punctul în care nu se nasc suficienți copii pentru a-i înlocui pe bătrânii care mor. Evident, acest lucru este nesustenabil pe termen lung,

și ne spune că ceva nu merge bine.

Scriind în revista creștină *First Things*, Kevin DeYoung diagnostichează problema ca fiind una spirituală:

Cauzele scăderii fertilității sunt, fără îndoială, multe și variate. Cu siguranță că unele cupluri doresc să aibă mai mulți copii, dar nu pot face asta. Alții se luptă cu presiuni economice sau limitări de sănătate. Dar fertilitatea nu se prăbușește la nivel mondial fără probleme mai profunde, mai ales când oamenii din întreaga lume sunt obiectiv mai bogați, mai sănătoși și li se oferă mai multe facilități decât oricând în istoria omenirii. Deși oamenii aleg ce să facă din mai multe motive, ca specie suferim de o boală spirituală profundă – o stare de rău metafizică, în care copiii par o povară pentru timpul nostru și o povară pentru căutarea fericirii. Boala noastră este lipsa de credință, și necredința nu este mai surprinzătoare nicăieri decât în țările care formau cândva miezul creștinătății. „Îți voi înmulți sămânța, ca stelele cerului”, i-a făgăduit Dumnezeu lui Avraam

(Gen. 26:4). Astăzi, în țările urmașilor lui Avraam, această binecuvântare este privită mai mult ca un blestem.⁴

Pe scurt, o mulțime de oameni – milioane – care ar trebui să se căsătorească și să aibă copii, și în mod normal ar face asta, ca în orice alt moment al istoriei, nu mai fac acest lucru. Cauza ține în mare parte de faptul că societățile moderne au încercat să ignore scopul procreativ al relației sexuale și au prioritizat alte obiective în viață, astfel încât au ajuns să vadă bebelușii ca pe o povară de evitat. Este rezonabil să iei în considerare acest context în care trăiești și să te întrebi dacă atitudinea din ce în ce mai negativă a societății noastre față de căsătorie și copii te-a afectat în luarea deciziilor tale.

Cum vei ști dacă ar trebui să te căsătorești? Pur și simplu, dacă îți dorești sex și te dedici supunerii față de regulile lui Dumnezeu, ar trebui să te gândești serios la căsătorie. Biblia vorbește despre celibatul pe viață ca despre un har pe care nu toți îl primesc (Matei 19:11), și prezintă căsătoria parțial ca

⁴ “The Case for Kids,” Kevin DeYoung, *First Things*, November 2022: <https://www.firstthings.com/article/2022/11/the-case-for-kids>.

un remediu împotriva ispitei sexuale (1 Cor. 7:2-9). Dacă nu te simți deosebit de convins să urmezi calea celibatului pe viață, atunci ar trebui să te pregătești pentru căsătorie și să-ți cauți un soț sau o soție, după caz. Desigur, acest lucru nu este întotdeauna ușor, și lucrurile vor arăta diferit pentru bărbați și femei, și de la un context la altul. Dar ratele scăzute ale căsătoriilor sunt un semn că ceva nu merge bine în societatea noastră. Înainte de a concluziona că Dumnezeu te cheamă la celibat, gândește-te dacă ai putea, în schimb, să fii chemat la puritate cu un soț/soție.

ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUȚII ȘI REFLECȚIE

1. Cum schimbă statutul tău de „fiu preaiubit” sau „fiică preaiubită” modul în care te gândești la păcatele tale din trecut, fie ele de natură sexuală sau de altă natură? Poate că acesta ar fi un moment bun pentru a reflecta la slava lui Hristos, care i-a făcut pe toți ucenicii Săi albi ca zăpada.

2. Opiniile tale despre celibat se potrivesc cu ceea ce este descris în această parte din ghid?

3. Biblia poruncește: „căsătoria să fie ținută în

toată cinstea” (Evrei 13:4). Cum poate arăta asta în viața ta, indiferent dacă ești căsătorit sau necăsătorit?

ÎNCHEIERE. DUMNEZEU ESTE DE PARTEA TA

În predica sa magistrală, *The Weight of Glory* [Greutatea de slavă], C. S. Lewis critică felul în care creștinii din perioada modernă înlocuiesc atribute negative precum „altruismul” cu virtuți pozitive precum dragostea.¹ El vede o problemă în acest obicei de a vorbi cu negații, pentru că se strecoară astfel insinuarea că scopul principal al comportamentului moral nu este de a-i trata bine pe alții, ci de a ne trata rău pe noi înșine – nu de a le face bine lor, ci de a ne refuza nouă înșine anumite lucruri. Se pare că noi credem că a fi nefericit de dragul nefericirii în sine ar fi ceva evlavios. Lewis nu este de acord cu aceasta.

El subliniază cum, în Noul Testament, lepădarea de sine nu este niciodată un scop în sine. În schimb, a spune „nu” păcatului și lucrurilor care

¹ *The Weight of Glory*, C. S. Lewis, p. 1: <https://www.wheelersburg.net/Downloads/Lewis%20Glory.pdf>.

ne împiedică credința (Evrei 12:1) înseamnă să urmărești ceva superior, adică viața din belșug în Hristos. Scriptura descrie constant această viață abundentă în termeni de răsplăți, plăceri și desfătări, atât în această lume, cât și în cea viitoare. Ea făgăduiește că, urmându-L pe Hristos și ascultând de poruncile Sale, noi urmărim în cele din urmă binele nostru cel mai înalt – „greutatea veșnică de slavă”, pentru care Pavel spune că merită orice suferință pământească sau lepădare de sine (2 Cor. 4:17-18).

Ideea lui Lewis este că Dumnezeu vrea cu adevărat ceea ce este mai bine pentru noi. El vrea să ne dea fericirea (bucuria) supremă, care se găsește doar prin a-L iubi pe El și prin a-i iubi pe semeni așa cum o face El. El este cu adevărat de partea noastră, nu împotriva noastră. A conștientiza acest fapt înseamnă să învățăm să dorim, cu înverșunare și disperare, ceea ce Dumnezeu vrea pentru noi, pentru că numai pentru asta am fost creați, și orice altceva este un substitut ieftin. Lewis scria în acest sens:

... ar părea că Domnul nostru consideră că dorințele noastre sunt nu prea puternice, ci prea slabe. Noi suntem ființe cu jumătate de

inimă, care se prostesc cu băutura, sex și ambiție, deși li se oferă bucurie infinită, ca un copil ignorant care vrea să continue să facă plăcinte cu noroi într-o mahala, doar pentru că nu-și poate imagina ce înseamnă oferta unei vacanțe la mare. Noi ne mulțumim prea ușor cu aceste lucruri.²

Dumnezeu ne-a făcut pentru ceva minunat, iar puritatea sexuală face parte din acest dar. Motivul pentru care El le spune „nu” atât de des dorințelor noastre sexuale corupte este că El vrea să ne ofere ceva mult mai bun. Problema noastră nu este că ne dorim sexul prea mult. Într-un fel foarte important, ideea este că noi nu ne dorim suficient darul lui Dumnezeu! Noi vrem o bucată din el ici și colo, o mică mușcătură din darul lui Dumnezeu, dar îndreptată spre dorințe egoiste și trecătoare.

Ceea ce oferă societatea noastră când vine vorba de sex este echivalentul plăcintelor cu noroi. Diferențele distorsiuni ale scopului lui Dumnezeu pentru trupurile noastre nu pot îndeplini niciodată ceea ce

² *The Weight of Glory*, C. S. Lewis, p. 1: <https://www.wheelersburg.net/Downloads/Lewis%20Glory.pdf>.

El ne făgăduiește, pentru că ele contrazic planul construit în noi ca purtători ai chipului Lui. Regulile lui Dumnezeu pentru puritatea sexuală pot suna ca o negare a plăcerii, a exprimării de sine, a împlinirii de sine, a fericirii, a libertății, a tovarășiei sau chiar a romantismului. În realitate, acele „nu” există pentru a proteja un „da” atât de glorios, încât această epocă prezentă nu-l poate ține sub control pe deplin. Dacă alegi să trăiești în credință și conform regulilor lui Dumnezeu, îl vei găsi. Iar când cei necredincioși te întrebă (poate într-un zbor lung cu avionul) împotriva a ce militezi, le poți spune în schimb în favoarea a ce ești și pentru care au fost creați *și ei*.

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație creștină non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altor credincioși, astfel:

1. Recomandă mai departe această carte!
2. Scrie o recenzie pe pagina noastră de internet de unde ai descărcat această carte.
3. Vizitează pagina noastră de internet la magnagratia.org și află mai multe despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 300 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini.
4. Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA vizitând profilele noastre de social media și abonându-te la noutăți pe email, așa încât să fii anunțat când publicăm resurse noi.
5. Roagă-te pentru noi.
6. Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile se pot face online pe pagina noastră de internet.

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org.

magnagratia.org